

พณฐโโล “เตนหิ อิมา รสฺมียो คณฺหาติ ตสฺสา รสฺมียो ทตฺวา รเถ จิโตว ธนุํ อโรเปสิ ๑

อ. เสนาบดีชื่อว่าพณฐละ (กล่าวแล้ว) ว่า “ถ้าอย่างนั้น (อ. ธอ) จงจับ ซึ่งเชือก ท. เหล่านี้” ดังนี้ ให้แล้ว ซึ่งเชือก ท. (แก่นางมัลลิกา) นั้น ยืนอยู่แล้ว บนรถเทียว โกงแล้ว ซึ่งธนู ๑

รถจุกกั ยาว นากิโต ปจวี ปาวิสสิ ๑

อ. ล้อแห่งรถ ได้เข้าไปแล้ว ถูแผ่นดิน เพียงไร แต่คุม ๑

ลิจฺฉวินโน ตํ จานํ ทิสฺวา น นินฺตติสุ ๑

อ. เจ้าลิจฉวีท. ทรงเห็นแล้ว ซึ่งที่ นั้น ไม่เสด็จกลับแล้ว ๑

อิตรโร โธกั คณฺตฺวา ชยิํ โปเถสิ ๑

(อ. เสนาบดีชื่อว่าพณฐละ) นอกนี้ ไปแล้ว หน้อยหนึ่ง ดืดแล้ว ซึ่งสาย ๑

อสนิสฺสทโท วีย อโหสิ ๑

(อ. เสียง นั้น) เป็นราวกะว่าเสียงแห่งสายฟ้า ได้เป็นแล้ว ๑

เต ตโตปิ น นินฺตติสุ, อนฺุพพณฺตฺตา คจฺจนฺเตว ๑

(อ. เจ้าลิจฉวีท.) เหล่านั้น ไม่เสด็จกลับแล้ว (จากที่) แม่นั้น, ย่อมเสด็จติดตามไปอยู่นั้นเทียว ๑

พณฐโโล รเถ จิตโถว เอกํ สรํ ชปิ ๑

อ. เสนาบดีชื่อว่าพณฐละ ยืนอยู่แล้ว บนรถเทียว ยิงไปแล้ว ซึ่งลูกศร ดอกหนึ่ง ๑

โส ปญฺจนํ รตฺสตาณํ รตฺสเส จิทฺทํ กตฺวา ปญฺจ ราชสตาณิ ปริกรพฺพณฺฏจาเน วินิวิชฺฌิตฺวา ปจวียํ ปาวิสสิ ๑

(อ. ลูกศร) นั้น กระทำแล้ว ซึ่งช่อง ที่นอนแห่งรถ แห่งร้อยแห่งรถ ท. ห้า ทะลุแล้ว ซึ่งร้อยแห่งพระราชชา ท. ห้า ในที่เป็นที่ผูกซึ่งเกราะ ได้เข้าไปแล้ว ในแผ่นดิน ๑

เต อตฺตโน วิทฎทาวํ อชานิตฺวา “ติฏฺฐจฺ เร, ติฏฺฐจฺ เรติ วทฺนฺตา อนฺุพพณฺธิสุเยว ๑

(อ. เจ้าลิจฉวีท.) เหล่านั้น ไม่ทรงทราบแล้ว ซึ่งความที่แห่งพระองค์เป็นผู้(อันลูกศร) แทะแล้ว ตรัสอยู่ ว่า “เว้ย (อ. เจ้า) จงหยุด, เว้ย (อ. เจ้า) จงหยุด” ดังนี้ เสด็จติดตามแล้วนั้นเทียว ๑

พณฐโโล ธนุํ จเปตฺวา “ตฺมเห มตฺกา, มตฺเกหิ สหฺริ มยฺหํ ยฺยฺหํ นาม นตฺถิติ อิทฺถ ๑

อ. เสนาบดีชื่อว่าพณฐละ หยุดแล้ว ซึ่งรถ กล่าวแล้ว ว่า “อ. ท่าน ท. เป็นผู้ตายแล้ว (ย่อมเป็น), ชื่อ อ. การรบ แห่งเรา กับ (ด้วยชน ท.) ผู้ตายแล้ว ย่อมไม่มี” ดังนี้ ๑

“มตฺกา นาม อมฺหาสทิสฺสา น โทหนฺตติ ๑

(อ. เจ้าลิจฉวี ท. ตรัสแล้ว) ว่า “ชื่อ (อ. ชน ท.) ผู้ตายแล้ว เป็นผู้ชนกับด้วยเรา ย่อมเป็น หามิได้” ดังนี้ ๑

“เตนหิ สพพปจฉิมสส ปริกัร โมเจถาติ ๑

(อ. เสนาบดีชื่อว่าพันธุละ กล่าวแล้ว) ว่า “ถ้าอย่างนั้น (อ. ท่าน ท.) จงแก้ ซึ่งเกราะ (ของเจ้าลิจจวี) ผู้มีในภายหลังแห่ง เจ้าลิจจวีทั้งปวง” ดังนี้ ๑

เต โมจยีสสุ ๑

(อ. เจ้าลิจจวีท.) เหล่านั้น ทรงแก้แล้ว ๑

โส มุตตมตเตเยว มริตวา ปติ ๑

(อ. เจ้าลิจจวี) นั้น, (ครั้นเมื่อเกราะ) เป็นของลักว่าพันแล้วนั้นเที่ยว (มีอยู่), ทรงลัmlinพระชนม์แล้ว ๑

อถ เน “สพเพปิ ตุมเห เอวรูปา, อตตโน อตตโน สมานิ คนตวา สวิธาตพพ สวิทิตวา ปุตตทาริ อนุสาสิตวา สนนหา โมเจถาติ อาห ๑

ครั้งนั้น (อ. เสนาบดีชื่อว่าพันธุละ) กล่าวแล้ว (กะเจ้าลิจจวีท.) เหล่านั้น ว่า “อ. ท่าน ท. แม่ทั้งปวง เป็นผู้มียังนี้เป็นรูป (ย่อมเป็น), (อ. ท่าน ท.) ไปแล้ว สู่เรือน ท. ของตน ของตน จัดแจงแล้ว (ซึ่งกิจ) อัน (อันตน) พึงจัดแจง ตามสอนแล้ว ซึ่งบุตรและทาระ จงแก้ ซึ่งเกราะ” ดังนี้ ๑

เต ตถา กตวา สพเพปิ ชีวิตุขยิ ปตตะ ๑

(อ. เจ้าลิจจวี ท.) เหล่านั้น ทรงกระทำแล้ว เหมือนอย่างนั้น แม่ทั้งปวง ทรงถึงแล้ว ซึ่งความสิ้นไปแห่งพระชนม์ ๑

พนรุโลปิ มลลิกิ สวตถิ อาเนสิ ๑

แม่ อ. เสนาบดีชื่อว่าพันธุละ นำมาแล้ว ซึ่งนางมลลิกา สู่พระนครชื่อว่าสวตถิ ๑

สา โสฬสขตตุ ยมเก ยมเก ปุตเต วิชยิ ๑

(อ. นางมลลิกา) นั้น คลอดแล้ว ซึ่งบุตร ท. ผู้เป็นคู่ ผู้เป็นคู่ สิ้นสิบหกครั้ง ๑

สพเพปิ สุรา ถามสมปนา อเหตุ ๑

(อ. บุตร ท.) แม่ทั้งปวง เป็นผู้กล้า เป็นผู้ถึงพร้อมแล้วด้วยเรี่ยวแรง ได้เป็นแล้ว ๑

สพพลิปานิ นิปตติ ปาปณิสสุ ๑

(อ. บุตร ท. เหล่านั้น) ถึงแล้ว ซึ่งความสำเร็จ แห่งศิลปะทั้งปวง ท. ๑

เอเกกสส ปุริสสทสส ปริวโร อโหสิ ๑

อ. พันแห่งบุรุษ เป็นบริวาร (ของบุตร) คนหนึ่ง ๑ ได้เป็นแล้ว ๑

ปิตรา สทธี ราชนิเวสนิ คจจนเตหิ เตเหว ราชกณิ ปริบุรี ๑

อ. เนินแห่งพระราชธา เต็มรอบแล้ว (ด้วยบุตร ท.) เหล่านั้น ผู้ไปอยู่ สู่พระราชนิเวศน์ กับ ด้วยบิดานั้นเที่ยว ๑

อถกทิวสํ วิทฺฐกตฺตํ ภูษิตา มณฑล ภูษิตา อาคณฺโณ (P18) ทิสฺวา มหาวีรํ วิทฺฐกตฺตํ วิทฺฐกตฺตํ ภูษิตา มณฑล ภูษิตา อาคณฺโณ ๑

ครั้งนั้น ในวันหนึ่ง อ. มณฑล ภูษิตา ผู้แพ้แล้วเพราะคดีโกง ในการวินิจฉัย เห็นแล้ว ซึ่งเสนาบดีชื่อว่าพันธุละ ผู้มาอยู่ ร้อง อยู่ ร้องใหญ่ บอกแล้ว ซึ่งการกระทำซึ่งคดีโกง แห่งอำมาตย์ผู้วินิจฉัย ท. (แก่เสนาบดีชื่อว่าพันธุละ) นั้น ๑

โส วิทฺฐกตฺตํ คณฺฐวา ตํ อญฺญํ ตีเรตฺวา สามิกเมว สามิกํ อกาลิ ๑

(อ. เสนาบดีชื่อว่าพันธุละ) นั้น ไปแล้ว สู่โรงเป็นที่วินิจฉัย พิจารณาแล้ว ซึ่งคดี นั้น ได้กระทำแล้ว ซึ่งเจ้าของนั้นเที่ยว ให้ เป็นเจ้าของ ๑

มหาสโน มหาสทฺเทน สาธุการํ ปวตฺเตสิ ๑

อ. มหานั้น ยังสาธุการ ให้เป็นไปทั่วแล้ว ด้วยเสียงใหญ่ ๑

ตํ สุตฺวา ราชา “กึ อิทฺถติ ปุจฺฉิตฺวา ตมตฺถํ สุตฺวา ตฺลิตฺวา สทฺธเปมิ เต อมจฺเจ หราเปตฺวา พนฺธุลสฺสเอว วิทฺฐกตฺตํ นิยุยาเทสิ ๑

อ. พระราชา ทรงสดับแล้ว (ซึ่งเสียง) นั้น ตรัสถามแล้ว ว่า “(อ. เสียง) นี้ อะไร” ดังนี้ ทรงสดับแล้ว ซึ่งเนื้อความ นั้น ทรง ยินดีแล้ว (ทรงยังบุคคล) ให้ถอดแล้ว ซึ่งอำมาตย์ท. เหล่านั้น แม้ทั้งปวง ทรงมอบให้แล้ว ซึ่งการวินิจฉัย แก่เสนาบดีชื่อว่าพันธุละนั้นเที่ยว ๑

โส ตโต ปญฺญาเย สมฺมา วิทฺฐกตฺตํ ๑

(อ. เสนาบดีชื่อว่าพันธุละ) นั้น วินิจฉัยแล้ว โดยชอบ จำเดิม (แต่กาล) นั้น ๑

ตโต ปฺราณณกวิทฺฐกตฺตํ อมจฺจา ลญฺจํ อลภนฺตา อปฺปลาภา หุตฺวา “พนฺธุโล รชฺชํ ปตฺเตตฺติ ราชนฺถโร ปริภินทิสฺสุ ๑

ในลำดับนั้น อ. อำมาตย์ ท. ผู้กระทำซึ่งการวินิจฉัยผู้มีมาก่อน ไม่ได้อยู่ ซึ่งสินบน เป็นผู้มีความน้อย เป็น ยุยงแล้ว ในราช ตระกูล ว่า “อ. เสนาบดีชื่อว่าพันธุละ ย่อมปรารถนา ซึ่งความเป็นแห่งพระราชา” ดังนี้ ๑

ราชา เศลํ กถํ กเหตุวา จิตฺตํ นิคฺคเหตุํ นาสกฺขิ, “อิมสฺมี อิวฺว สมฺมิตฺตมาเน, ครหา เม อุปฺปชฺชิสฺสตีติ ปุณฺณจินฺเตตฺวา ปยุตฺตปุริเสหิ ปจฺจนตํ ปหฺราเปตฺวา พนฺธูลํ ปกฺโกสาเปตฺวา “ปจฺจนโต กิร กุปฺโต, ตวํ ปุตฺเตหิ สหฺมิตฺติคนฺตฺวา โจเร คณฺหาติ ปหฺนิตฺวา “เอตฺถาสฺส ทวตฺตีสาย ปุตฺเตหิ สหฺมิตฺติ จินฺนิตฺวา อหฺรธาติ เตเน สหฺมิตฺติ อญฺเญปิ สมฺตฺเถ มหฺโยเช เปเสสิ ฯ

อ. พระราชา ทรงถือเอาแล้ว ซึ่งวาจาเป็นเครื่องกล่าว (ของอำมาตย์ ท.) เหล่านั้น ไม่ได้ทรงอาจแล้ว เพื่ออันข่ม ซึ่งพระทัย, ทรงดำริแล้ว อีก ว่า “(ครั้นเมื่อเสนาบดีชื่อว่าพันธุละ) นั้น (อันเรา) ฆ่าอยู่ (ในที่) นั้นนั่นเทียว, อ. ความดีเตียน จักเกิดขึ้นแก่เรา” ดังนี้ ทรงยังบุรุษผู้อันพระองค์ทรงประกอบแล้ว ท. ให้รับความแล้ว ซึ่งประเทศอันเป็นที่สุดเฉพาะ (ทรงยังบุคคล) ให้เรียกมาแล้ว ซึ่งเสนาบดีชื่อว่าพันธุละ ทรงส่งไปแล้ว (ด้วยพระดำรัส) ว่า “ได้ยินว่า อ. ประเทศอันเป็นที่สุดเฉพาะ (อันโจร ท.) ให้กำเริบแล้ว, อ. ท่าน ไปแล้ว กับ ด้วยบุตร ท. จงจับ ซึ่งโจร ท.” ดังนี้ ทรงส่งไปแล้ว ซึ่งทหารผู้ใหญ่ ท. ผู้สามารถ แม้เหล่าอื่น กับ (ด้วยเสนาบดีชื่อว่าพันธุละ) นั้น (ด้วยพระดำรัส) ว่า “(อ. ท่าน ท.) ตัดแล้ว ซึ่งศีระ (ของเสนาบดีชื่อว่าพันธุละ) นั้น กับ ด้วยบุตร ท. สามสิบสอง (ในที่) นั้นนั่นเทียว จงนำมา” ดังนี้ ฯ

ตสฺมี ปจฺจนตํ คจฺจนเตยฺว, “เสนาปติ กิรคจฺจตีติ ปยุตฺตโจรา ปลายิสฺสุ ฯ

(ครั้นเมื่อเสนาบดีชื่อว่าพันธุละ) นั้น ไปอยู่ สูประเทศอันเป็นที่สุดเฉพาะนั่นเทียว, อ. โจรผู้(อันพระราชา) ทรงประกอบแล้ว ท. (กล่าวแล้ว) ว่า “ได้ยินว่า อ. เสนาบดี มาอยู่” ดังนี้ หนีไปแล้ว ฯ

โส ตํ ปเทสํ อวาสาเปตฺวา สณฺหาเปตฺวา นิเวตฺติ ฯ

(อ. เสนาบดีชื่อว่าพันธุละ) นั้น ยังประเทศ นั้น ให้สงบแล้ว ให้ตั้งอยู่พร้อมแล้ว กลับแล้ว ฯ

อถสฺส นครโต อวิหฺเร จาเน เต โยธา สหฺมิตฺติ ปุตฺเตหิ สีสํ จินฺนิตฺติ ฯ

ครั้งนั้น อ. ทหาร ท. เหล่านั้น ตัดแล้ว ซึ่งศีระ (ของเสนาบดีชื่อว่าพันธุละ) นั้น กับ ด้วยบุตร ท. ในที่ อันไม่ไกล จากพระนคร ฯ

ตํ ทิวสํ มลฺลิกาย เทวียา ปญฺจหิ ภิกฺขุสฺสเทหิ สหฺมิตฺติ เทว อคฺคสาวกา นิมนฺติตา โหนฺติ ฯ

ในวันนั้น อ. พระอัครสาวก ท. สอง กับ ด้วยร้อยแห่งภิกษุ ท. ห้า เป็นผู้อันเทวี ชื่อว่ามัลลิกา นิมนต์แล้ว ย่อมเป็น ฯ

อถสฺสา ปุพฺพพณฺเฑยฺว “สามิกสฺส เต สหฺมิตฺติ ปุตฺเตหิ สีสํ จินฺนิตฺติ ปณฺณํ อหฺริตฺวา อทฺสฺสุ ฯ

ครั้งนั้น (อ. ชน ท.) นำมาแล้ว ซึ่งหนังสือ ได้ให้แล้ว (แก่นางมัลลิกา) นั้น ในสมัยอันเป็นเบื้องต้นแห่งวันนั้นเทียว (มีอันให้รู้) ว่า “(อ. ทหาร ท.) ย่อมตัด ซึ่งศีระ ของสามี ของท่าน กับ ด้วยบุตร ท.” ดังนี้(เป็นเหตุ) ฯ

สา ตํ ปวตฺตี ฌตฺวา กสฺสจฺจิ อวตฺวา ปณฺณํ อุจฺจนฺเต กตฺวา ภิกฺขุสงฺฆเมว (P19) ปริวฺสิ ฯ

(อ. นางมัลลิกา) นั้น รู้แล้ว ซึ่งเรื่องอันเป็นไปทั่ว นั้น ไม่กล่าวแล้ว แก่ใคร ๆ กระทำแล้ว ซึ่งหนังสือ ในชายพก อังคาสแล้ว ซึ่งหมู่แห่งภิกษุเหล่านั้นเทียว ฯ

อถสสา ปริจาริกายอ ภิกขุณฺ ฆตตํ ทตฺวา สปปิจาณฺี อาหฺรณตฺติโย เถรานํ ปุรโต จาณฺี ภินฺทิสฺสุ ๑

ครั้งนั้น (อ. ฆณฺิยํ ท.) ผู้รับใช้ (ของนางมัลลิกา) นั้น ถวายแล้ว ซึ่งภัต แก่ภิกษุ ท. นำมาอยู่ ซึ่งถาดแห่งเนยใส ทำลายแล้ว ซึ่งถาด ข้างหน้า ของพระเถระ ท. ๑

ธมฺมเสนาปติ “ภาทนธมฺมํ ภินฺนํ น จินฺตเตตฺตพฺพนฺติ อาห ๑

อ. พระธรรมเสนาบดี กล่าวแล้ว ว่า “(อ. นามรูป) อันมีอันแตกไปเป็นธรรมตา แตกไปแล้ว, (อันใด ๆ) ไม่พึงคิด” ดังนี้ ๑

สา อุจฺจนฺคโต ปณฺณํ นีหริตฺวา “ทฺวตฺตีสาย ปุตฺเตหิ สทฺธิํ ปิตุ สีสํ จินฺทนฺตฺติ เม อิมํ ปณฺณํ อาหฺริสฺสุ, อหํ อิทํ สุตฺวาปิ น จินฺตเตสฺสิ; สปปิจาณฺียา ภินฺนาย, กิํ จินฺตเตสฺสามิ ภนฺเตตฺติ อาห ๑

(อ. นางมัลลิกา) นั้น นำออกแล้ว ซึ่งหนังสือ จากชายพก กล่าวแล้ว ว่า “(อ. ชน ท.) นำมาแล้ว ซึ่งหนังสือ นี้ แก่ดิฉัน (มีอันให้รู้) ว่า ‘(อ. ทหาร ท.) ย่อมตัด ซึ่งศีรษะ ของบิดา กับ ด้วยบุตร ท. สามสิบสอง’ ดังนี้(เป็นเหตุ), อ. ดิฉัน แม้ฟังแล้ว (ซึ่งเรื่อง) นี้ ไม่คิดแล้ว, ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ครั้นเมื่อถาดแห่งเนยใส แตกแล้ว, (อ. ดิฉัน) จักคิด เพราะเหตุไร” ดังนี้ ๑

ธมฺมเสนาปติ

“อนิมิตฺตมนฺยฆาตํ

มจฺจานํ อธิ ชีวิทํ

กสิรญฺจ ปรีตฺตญฺจ

ตญฺจ ทุกฺเขน สยฺยตฺตนฺติ

อาทินิ วตฺวา ธมฺมํ เทเสตฺวา อุฏฺฐายาสนา วิหารํ อคฺมาลิสฺสุ ๑

อ. พระธรรมเสนาบดี กล่าวแล้ว (ซึ่งคำ ท.) มีคำว่า

“อ. ชีวิท (ของสัตว์ ท.) ผู้มีอันจะพึงตายเป็นสภาพ (ในโลก) นี้ เป็นชีวิทมีเครื่องหมายได้ (ด้วย) เป็นชีวิท (อันใด ๆ) ไม่รู้แล้ว (ด้วย) เป็นชีวิทอันผิดเคื่อง (ด้วย) เป็นชีวิทอันนิทหนอยด้วย (ย่อมเป็น), อนึ่ง (อ. ชีวิท) นั้น ประกอบพร้อมแล้ว ด้วยทุกข”

ดังนี้เป็นต้น แสดงแล้ว ซึ่งธรรม ลุกขึ้นแล้ว จากอาสนะ ได้ไปแล้ว สู่วิหาร ๑

สาปิ ทฺวตฺตีสสฺสณฺิสายอ ปกฺโกสาเปตฺวา “ตุมฺหากํ สามิกา นิรปฺราธา อตฺตโน ปุริมกมฺมผลํ ลภิสฺสุ, ตุมฺहे มา โสจิตฺถ มา ปรีเทวิตฺถ, รมฺโฆ อุปริ มโนปฺโทสํ มา กริตฺถาติ โอวทิสฺสุ ๑

(อ. นางมัลลิกา) แม่นั้น (ยังบุคคล) ให้เรียกมาแล้ว ซึ่งหญิงสะเภาสามสิบสอง ท. กล่าวสอนแล้ว ว่า “อ. สามี ท. ของเจ้า ท. เป็นผู้มีความผิดออกแล้ว (เป็น) ได้แล้ว ซึ่งผลแห่งกรรมอันมีในก่อน ของตน, อ. เจ้า ท. อย่าเศร้าโศกแล้ว, อย่าคร่ำครวญแล้ว, อย่ากระทำแล้ว ซึ่งความประทุษร้ายแห่งใจ ในเมืองบน แห่งพระราชชา” ดังนี้ ๑

รมฺโฆ จรฺปฺริสา ตํ กถํ สุตฺวา เตสํ นิทฺทิสฺสวํ รมฺโฆ กถยิสฺสุ ๑

อ. บุรุษผู้เที่ยวไป ท. ของพระราชชา ฟังแล้ว ซึ่งวาจาเป็นเครื่องกล่าว นั้น กราบพูลแล้ว ซึ่งความที่ (แห่งชน ท.) เหล่านั้น เป็นผู้มิโทษออกแล้ว แก่พระราชชา ๑

ราชา สเวคปตโต ตสสา นิเวสนํ คนฺตวา มลฺลิกญฺจ สฺวณิสํโย จสฺสา ขมาเปตฺวา มลฺลิกาย วรํ อทาสี ๑

อ. พระราชา ผู้ทรงถึงแล้วซึ่งความสังเวช เสด็จไปแล้ว สฺวณิเวศน์ (ของนางมลฺลิกา) นั้น ทรงยังนางมลฺลิกาด้วย ทรงยังหญิงสะไ้ ท. (ของนางมลฺลิกา) นั้นด้วย ให้อัดโทษแล้ว ได้พระราชทานแล้ว ซึ่งพร แก่นางมลฺลิกา ๑

สา “วโร คหิตโต เม โหตุติ วตฺวา, ตสฺมี คเต, มตกภตฺตํ ทตฺวา นหตฺวา ราชานํ อุปสงฺกมิตฺวา “เทว ตุมฺเหติ เม วโร ทินฺโน, มยฺหญฺจ อญฺเณน อตฺถิ นตฺถิ, ทวตฺตีสาย จ เม สฺวณิสานํ มมญฺจ กุลฆรคฺคมนํ อนฺชานาถาติ อาห ๑

(อ. นางมลฺลิกา) นั้น กราบทูลแล้ว ว่า “อ. พร เป็นพรอันหม่อมฉันรับแล้ว จงเป็น” ดังนี้, (ครั้นเมื่อพระราชา) นั้น เสด็จไปแล้ว, ถวายแล้ว ซึ่งภัดเพื่อบุคคลผู้ตายแล้ว อาบแล้ว เข้าไปเฝ้าแล้ว ซึ่งพระราชา กราบทูลแล้ว ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้สมมติเทพ อ. พร อันพระองค์ พระราชทานแล้ว แก่หม่อมฉัน, ก็ อ. ความต้องการ (ด้วยวัตถุ) อื่น ย่อมไม่มี แก่หม่อมฉัน, อ. พระองค์ ขอจงทรงอนุญาต ซึ่งการไปสู่เรือนแห่งตระกูล แก่หญิงสะไ้ ท. สามสิบสอง ของหม่อมฉันด้วย แก่หม่อมฉันด้วย” ดังนี้ ๑

ราชา สมฺปฏิจฺฉิ ๑

อ. พระราชา ทรงรับพร้อมเฉพาะแล้ว ๑

สยฺปิ ทวตฺตีสฺวณิสสา ยถาสกานิ กุลานิ เปเสสิ ๑

(อ. นางมลฺลิกา) ส่งไปแล้ว ซึ่งหญิงสะไ้สามสิบสอง ท. สู่ตระกูล ท. อันเป็นของตนอย่างไร แมเเอง ๑

สา กุลินารายํ อตฺตโน กุลฆรํ อคฺมาลี ๑

(อ. นางมลฺลิกา) นั้น ได้ไปแล้ว สู่เรือนแห่งตระกูล ของตน ในพระนครชื่อว่ากุลินารา ๑

ราชาปิ พนฺรุลเสนาปติโน (P20) ภาคินฺยยุสฺส ทิฆการายนสฺส นาม เสนาปติฏฺเฐนํ อทาสี ๑

แม่ อ. พระราชา ได้พระราชทานแล้ว ซึ่งตำแหน่งแห่งเสนาบตี (แก่มาณพ) ชื่อว่าทิฆการายนะ ผู้เป็นหลาน ของเสนาบตี ชื่อว่าพนฺรุละ ๑

โส ปน “มาตุโล เม อิมินา มาริตฺติ รมฺโณ โอตารํ คเวสนฺโต วิจรติ ๑

ก็ (อ. เสนาบตีชื่อว่าทิฆการายนะ) นั้น (คิดแล้ว) ว่า “อ. ลุง ของเรา (อันพระราชา) นี้ ให้ตายแล้ว” ดังนี้ ย่อมเที่ยวแสวงหา อยู่ ซึ่งช่อง ของพระราชา ๑

ราชา กิร นิรปราชสฺส พนฺรุลสฺส มาริตกาลโต ปฏฺฐาย วิปฏฺฐิสาริํ หุตฺวา จิตฺตสฺสาทํ น ลภติ รชฺชสฺสํ นานฺโมติ ๑

ได้ย็นว่า อ. พระราชา เป็นผู้มีใจความเดือดร้อน เป็น ย่อมไม่ทรงได้ ซึ่งความเบาแห่งพระทัย ย่อมไม่ทรงสวดย ซึ่งสุขในความเป็นแห่งพระราชา จำเดิม แต่กาลแห่งเสนาบตีชื่อว่าพนฺรุละ ผู้มีความผิดออกแล้ว (อันพระองค์) ให้ตายแล้ว ๑